

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

Σ Α Κ Ε Μ

Κανείς δεν θα μπορούσε να φαντασθή ποτέ, από κείνους που είχαν μαζεντινή την βραδιά αυτή, στον μεγάλο της 'Αντιλόπης-τοίχο, που στηρίχκε στην πλατιά της πόλεως, ότι εδώ και δεκαπέντε χρόνια δεν υπήρχε τίποτε, στο μέρος αυτό.

Κανείς λευκός δεν θα ριζοκινούνε άλλοτε να φθάση σ' αυτή την περιφέρεια που ενώνονταν οι δύο ποταμοί και στην οποία χιστήκε έπειτα η πόλις.—τόσο φρόντιζαν οι Γερμανοί οι άποικοι τους λίγους 'Ινδούς, που κατοικούσαν εκεί πέρα. Τους 'Ινδούς εκείνους του Τεζιάς, που τους λέγαν 'μαύρα φειδιά'.—'Αλλοίμονο σ' εκείνον που θα τολμούσε να πληρώζε εκεί.

Πολλοί Εύρωπαιοί που έφταναν ως το μέρος αυτό, είχαν πέσει θύματα της απρονοησίας των.

Μα αυτό δεν μπορούσε να βριστάη και πολύ. Και μιά νύχτα που ήτανε πανσέληνος, πολλές εκατοντάδες «ώρσων ανθρώπων» ούζητιχαν άπάνω στο χωριό των 'Ινδών που ήταν βυθισμένοι στον ύπνο. Το πρωί ο θρίαμβος των λευκών, που πολεμούσαν για τον... πολιτισμό ήτανε πειά πλήρης. 'Η Σαβιάττα—έτσι το λέγαν το χωριό—ήταν προπολεμένο και οι κάτοικοι του σφαγμένοι όλοι, χωρίς διάκριση γένους και ηλικίας!...

Λίγοι μόνον πολεμιστάι που έτυχε να είνε αυτή την νύχτα στο κινήγι, ξέφυγαν τη σφαγή.

'Αφού οι έπιδρομείς κατέστρεφαν το χωριό, σκέφτηκαν ότι το μέρος ήτανε πολύ καλό για να χτίσουν πόλι. Κ' έτσι από την στήχη της βάρβαρης Σαβιάττας πρόβαλε η πολιτισμένη 'Αντιλόπη.

Μέσα σέ πέντε χρόνια εγκαταπαθήσαν σ' αυτήν ως δύο χιλιάδες κάτοικοι και όσαν κατόπι ανακάλεψαν μεταλλεία εκεί γύρω, ο αριθμός των κατοίκων διπλασιάστηκε και τριπλασιάστηκε. Δέκα χρόνια έπειτα από την καταστροφή του 'Ινδικού χωριού συνελήφθησαν δυκα 'Ινδοί πολεμιστάι, οι τελευταίοι της φυλής των 'μαύρων φειδιών', έβρασιόσθησαν φρεκά ά' τους λευκούς κατοίκους της 'Αντιλόπης, κ' έπειτα χρεμαστήσαν στην πλατεία, όπου άπόψε παινίζε η μουσική του τοίχου.

'Η μουσική παινίζε και κανείς ξένος, δεν θα μπορούσε να φαντασθή ότι οι ήσυχτοι αυτοί θεαταί, οι καλοντυμένοι αυτοί έμποροι οι πλουτισάντες και σοβαροί αυτοί βιομήχανοι, είνε οι ίδιοι οι φοβεροί και άπληγεις έπιδρομείς, οι όποιοι εδώ και δέκα χρόνια έβραλαν φωτιά στο χωριό και το μουσχαναν στο αίμα!

Οι θεαταί, κατά χιλιάδες κάθονταν στις θέσεις των. 'Αλλά γιατί ο τόσοσ κόσμος;

'Τωσ γιατί κολακεύθηκε ή φιλοτιμία των κατοίκων, που έτιμησε τον τόπο τους, το περίφημο ίπποδρομίο του Μπάρουμ—Ντήν. 'Ο αριθμός 2 του προγράμματός έλεγε:

«Σχοινθιάς. Περίπατος άπάνω σέ τεκτονμένο σόρμα, σέ ύψος 15 μέτρων, τη συνοδεία μουικής, παρά του περιφήμου άκροβάνου Σάκερ, άρχηγου των 'Μαύρων Φειδιών', του έπιλεγμένου «δ 'Ερυθρός Γυπαετός», τελευταίου βασιλικού άπογόνου και μόνου έπιζώντως της φυλής Ι'.

'Ο διευθυντής του 'Ιπποδρομίου, ο λαμπρός κόσμος Ντήν, διηγήθηκε στο μεγάλο μάτο της πόλεως, ότι περνούνας από το Σάντα—Φέ, πρό δέκα έτών, συνάντησε εκεί ένα γέροντα 'Ινδό, έτοιμοθάντο, τον όποιο συνοδεύε ένα παιδικά. 'Ο γέροντας πόν πεθύνη, επόφρασε να του διηγηθή, ότι το παιδί αυτό είνε ο γυός του Σάκερ των 'Μαύρων Φειδιών', πως είνε κληρονόμος του πατέρα του που τον έσφαζαν οι λευκοί και ο μόνος άρχηγος της φυλής του που κατεστράφη κ' εκοκόπησε. Και το παιδί αυτό, το παρέλαβε ο θίαςος του 'Ιπποδρομίου και με τον χωριό έγινε ο πρώτος από τους σχοινοβάτες. 'Ο κ. Ντήν, μ' ή γνώριζον την ιστορία της Σαβιάττας, δεν ήφερε ότι ο μικρός σχοινοβάτης θα χώρευε τη νύχτα αυτή άπάνω

ά' τον τάφο του πατέρα του.

Το γεγονός αυτό είχε κάμει κρότο. 'Ο Σάκερ είχε γίνει ή μεγάλη «άγραξίον» και οι κάτοικοι της 'Αντιλόπης, έτρεχαν στο τοίχο, για να δούν τον γόνου που έπιζούσε από μια φυλή που κατεστράφη και να τον έπιδείξουν στο παιδιά τους, στους φίλους τους, σ' εκείνους που ήθελαν τώρα τελενταία από την Γερμανία, και οι όποιοι ποτέ τους δεν ελδαν 'Ινδούς.

— Νά! Νά, ο τελενταίος της φυλής των Μάύρων Φειδιών, που σφάζαμε! φώναζε κάποιος. — 'Α! Χέ!... Για!... Γιαβό!...

'Όποια ίζανοποιήεις και τι καμάρη για το κατόρθωμα! Οι νέοι άρχισαν να θαυμάζουν τους πιο παλιούς για το άγρογράθημά τους, ένω από τη μιά άκρη της πόλεως, έως την άλλη, ένα όνομα άκούονταν:

— Σάκερ!...Σάκερ!...

'Από το πρωί, τα τολμηρότερα από τα παιδιά τριγύριζαν γύρω στο τοίχο, προσπαθώντας να διακρίνουν τίποτε, μέσα από τις γροαμάδες. Τα πιο μεγάλα είχαν καταληφθει από ένα αισθημα πολεμικό και φούσκωναν και περιπατούσαν με ένα ύφος άπειλητικό.

'Επί τέλους σήμανε όχτώ ή όσα. 'Η νύχτα ήτανε γλυκειά και 'έξαστερη, γεμάτη άστρα. Από μακριά το άεράκι έφανε στην πόλι τις μοσχοβολίες των άνθέων των πορτοκαλλιών, μαζύ με την εσθιά της λεβάντας.

Μέσα στο τοίχο το φός ήταν πολύ φανταχτερό. Είχαν άναγει άκομα και μεγάλα δαυλιά που γέμιζαν τα πάντα εκεί μέσα με κόκκινες άναλαμπές και πινυούς μαύρους καπνούς. 'Ένας κολοσσάιος πολυέλεος με λάμπες του πετρέλαιου χρεμάτανε στη μέση.

Μπροστά στη είσοδο του τοίχου, το πλήθος έστρωχωνότανε, για να βγάλη εισιτήρια και να πάση θέσι. 'Αλλοι κιντάζαν τα άμάτια του θύσου και ίδιος το μεγάλο ζωγραφιστό πανί, που παριστάνε μίχη λευκών και ερυθροδέρμων. Και πίσω από τις κουρτιές άκούγοντονταν τα τοιχαριστά των ποτηριών της μπίρας κ' ή φωνές των πελατών:

— Φοίτε Βάσορ!...Φοίτε Μπάουερ, φέρε άκόμα μπίρες!

'Άξαρνα άκούστηκε το κουνούδι και μιά σιωπή άπλώθηκε παντού. 'Ες ίπποκόμοι με μεγάλα ύποδήματα παρουσιάζονταν, παρατάσσοντα σέ δύο σειρές, στην είσοδο του στίβου, κοντά στο ίπποκόμο και έπειτα άκούστηκε ή φωνή του Σάκερ γεμάτη συγκίνηση:

— «Έπειτα από τις μεγάλες βροχές, κάθε χρόνο, πεντακόσοι πολεμιστάι έβγαιναν από τη Σαβιάττα και πηγαιναν στο μεγάλο κινήγι της άνοίξεως.

Κι' όταν έπέστρεφαν ήσαν στολισμένοι με τα δέρματα των θηριών τα όποια σκότωναν.

Κι' οι σύντροφοί του τους έποδεχόντουσαν με χαρά και έζόρευαν πρός δόξαν του Μεγάλου Πνεύματος.

«'Ω! Πόσο ήταν ευτυχιομένη ή Σαβιάττα!...

«'Η γυναίκες δουλειαν στο πλέξιμο, τα μικρά κοριτσάια γινόντουσαν όμορφες κοπέλλες και οι πολεμιστάι άνδρειοι.

«Οι πολεμιστάι πεθάναν άπάνω στο πεδίο της δόξης και ηγνάιναν να κινιργήσουνε με τους προγόνους των στα 'Ασμημένα βουνά.

«Οι πέλικες τους ποτέ δεν μολενθόνηκαν με αίμα γυναικών και μικρών παιδιών, γιατί οι πολεμιστάι της Σαβιάττας ήσαν γενναίοι.

«'Η Σαβιάττα ήταν δυνατή, όταν τα όχρα πρόσωπα, ήρθαν από πέρα, από τις μεγάλες θάλασσες, για να βάλουνε φωτιά σ' αυτήν.

«Μήχαν χωράφ στις πλεχτές καλύτες, όταν όλοι κοιρόντουσαν και βυθόσαν τα μαχαίρια τους στο στήθος των άνδρων, των γυναικών και των παιδιών.

«'Η Σαβιάττα δεν όπαρθε πειά! Στη θέσι της οι λευκοί έχτισαν τα πέτρινα τα σπίτια τους.

«Ερρίκος Σιέγκεβιτς

